

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

Стаття 1. Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава.

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 51–52 (13752-13753), 28 ЧЕРВНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

КАНДИДАТ ПО 90 ОКРУГУ м. Біла Церква ДАШКЕВИЧ МИКОЛА ВОЛОДИМИРОВИЧ

НАРОДИВСЯ В 1951 РОЦІ В смт ПОЛІСЬКЕ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. В 1993 РОЦІ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЮ ТРАГЕДІЄЮ ПОЛІСЬКЕ ПРИПИНИЛО ІСНУВАННЯ...

Після здобуття в київському ПТУ фаху токаря-фрезерувальника та служби в армії Микола Дашкевич закінчив Педагогічний інститут ім. Горького (нині – Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова), незвичний на той час для більшості дефектологічний факультет.

У 1975 році за розподілом вузу випускник Микола Дашкевич почав працювати у школі-інтернаті для глухих дітей у Білій Церкві, яка стала такою собі альма-матер – початком довгого шляху благодійності та допомоги тим, хто її потребує.

Оскільки учні були незвичні, молодому педагогові довелося вивчати специфіку, міміку та мову жестів, аби більше контактувати з дітьми. Згодом саме знання мови жестів певною мірою допомогло Миколі Дашкевичу налагодити спілкування з першими благодійниками в Німеччині.

Довгий час працював вихователем, а згодом й заступником директора (завучем) Білоцерківської спеціалізованої школи-інтернату для глухих дітей.

У 1992 році Микола Дашкевич уперше відвіз діток Білої Церкви на оздоровлення в родини до Німеччини. Онкохворі діти невеличкими групами по 12 чоловік місяць відпочивали, ловили рибу, відвідували місцеві атракціони, а водночас проходили обстеження.

Так розпочався довгий шлях, який триває по сьогодні, – за 27 років було відправлено до Німеччини на відпочинок 10 000 дітей. Переважно вони були з важкими діагнозами: ДЦП, «сонячні діти», а ще – сироти, з багатодітних родин. Карта міст, де німецькі сім'ї приймали до себе білоцерківських дітей, теж розширялася: Гамбург, Зольтау, Росток, міста Баварії.

В 2005 році з'явився Міжнародний благодійний фонд «Друзі – дітям Чорнобиля», метою діяльності якого стала адресна допомога дітям і пацієнтам садочків, шкіл, спецзакладів освіти та лікарень.

Дашкевич Микола – один із нас!

У цьому напрямку діяльність Фонду Дашкевича знає все місто. Ремонти «з нуля» в багатьох установах, сучасні меблі, устаткування та обладнання – заслуга його наполегливої співпраці з німецькими благодійниками. Насамперед, це німецька благодійна організація «Хоф Шлютер» родини Новотні: Петер, якого вже, на жаль, немає серед живих, його дружина Хельга і син Андре та організація «Діти в біді», нині покійна Рената Словак, Андор Словак, Вінфрід Граф. У 2010-2012 роках за кошти німецьких благодійників відремонтовано за європейськими стандартами терапевтичне та кардіологічне відділення у Білоцерківській міській лікарні №1: було зроблено 5 палат, ідальні, туалети та ванні кімнати для пацієнтів.

Кілька лікарень одержали важливе високоточне обладнання безпосередньо з Німеччини.

Сучасні ремонти отримали ортопедичне, неврологічне та відділення гемодіалізу міської лікарні №2. А восени 2018 року представники німецької благодійної організації "Хоф Шлютер" подарували Білоцерківській міській лікарні №2 сучасний реанімобіль. До цього Білій Церкві були подаровані п'ять карет швидких допомог.

Така співпраця, крім іншого, свідчить ще і про величезну довіру до нашого земляка, перевірену й підкріплену впродовж багатьох літ. Як висловився сам Микола Дашкевич: «Німці не працювали б зі мною 27 років, якби щось було не так і були бодай підозри на махінації».

Але не варто вважати, що німці тільки й засипали коштами, роздаючи їх направо-наліво. Заробляли й самі, як могли, – дитячі колективи з Білої Церкви давали благодійні концерти, самі німці влаштовували благодійні ярмарки серед мешканців тамтешніх містечок. Всі кошти йшли на потреби білоцерківським діткам.

Нещодавно Микола Володимирович із водієм підраховали – з групами дітей до Німеччини він проїхав відстань, як 7 разів навколо Землі. (Один рейс – 4000 км.) Перевіз приблизно 220 вантажів. А скільки було дитячих груп, і майже з кожною їхав сам... Зараз кожен місяць продовжують формуватися групи по 22-26 діток – і так уже протягом 27 років!

Не дивно, що Микола Дашкевич 2013-го отримав високе звання «Почесний громадянин міста Біла Церква» – **за визначні заслуги перед громадою міста, благодійну діяльність, зміцнення дружніх зв'язків з Німеччиною.**

ПОВАЖАЄМО ТА ПИШАЄМОСЬ
СВОЇМ ЗЕМЛЯКОМ.

Олена Шостак

28 червня

День Конституції України

ШАНОВНІ БІЛОЦЕРКІВЦІ!

Вже 23 роки наша Держава має свій Основний закон – Конституцію України!

З часу, коли 1710-го року світ побачив один з найпрогресивніших документів свого часу – «Пакти й Конституції прав і вольностей Війська Запорізького» Пилипа Орлика, і до сьогодні українська Конституція як спадкоємиця ідей та принципів, закладених у документі славного гетьмана, – один з найдемократичніших Основних законів у світі. Біла Церква також уже має свою малу Конституцію – Статут міста.

Конституція несе в собі найціннішу та найгуманнішу ідею про те, що держава функціонує для людини. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються Конституцією найвищою соціальною цінністю.

Якщо ми всі шануватимемо ті ідеї та принципи, які проголошені у цьому Документі, якщо всі разом їх захищатимемо – ми розвиватимемося і процвітатимемо.

З ДНЕМ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ!

**З повагою – Геннадій Дикий,
Білоцерківський міський голова**

Моя земля

Моя земля – це не шматочок,
Не ласий кусень пирога.
Вітрило в кожному листочку,
Лілей пелюстка дорога.
Повітря чисте і прозоре,
Дзвінкі пісні пташок в гаю,
І поле вільне неозоре.
Здається, ми живем в раю.
Та лізуть упирі погані
Покуштувати смакоти.
Принади ці такі жадані.
Хто захистить їх, як не ми?
Громада – сила незбагненна
Від мами-нені, від землі,
Що кров'ю й потом окроплена.
Несуть нам правду журавлі.
Не погінає наш лелека,
Не в'яне квітка щовесни.
Летять нам спогади далекі,
Мов повертають з чужини.
Збираєм по краплинах правду,
До колосочка колосок.
Бо пронеслись житами банди,
Сноп розпався поясок.
Тепер потрібно нам зв'язати,
Знести до купи, заплести
Все, що давали батько й мати,
І дітям нашим донести,
Що Україна неповторна,
Яскрава, чиста і нова,
Весела, мудра, срібномовна,
Красива, горда і жива!

Ната Гончаренко

Дорогі наші читачі!

Триває передплата
на газету
„ГРОМАДСЬКА
ДУМКА”

на II півріччя 2019 року

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:

13,00 грн – індекс 35027

11,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

НА 3 МІСЯЦІ:

39,00 грн – індекс 35027

33,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

НА 6 МІСЯЦІВ:

78,00 грн – індекс 35027

66,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся з нами!

Майте свою ДУМКУ!

Успішна реформа децентралізації в небезпеці: як зберегти здобутки місцевих громад та передати владу людям

Місцеві бюджети зросли у 4 рази

Реформа децентралізації, розпочата 5 років тому, потребує продовження й захисту, оскільки її здобутки можуть бути перекреслені. Як наголосив Прем'єр-міністр Володимир Гройсман, оновлення системи місцевого управління, а отже, й філософії управління державою, стало ключовою ідеєю його роботи в Уряді навесні 2014 року, тоді ще на посаді віце-прем'єр-міністра України-міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства. Саме тоді з'явилося вікно можливостей змінити багаторічну практику безпідставного блокування коштів муніципалітетів, щорічного навідування місцевих голів до Києва з проханнями закласти в держбюджет допомогу для вирішення тих чи інших питань окремих територій.

До 2014 року місцева влада могла лише мріяти про будівництво доріг, лікарень, шкіл, садочків. У 2013-му загальний обсяг місцевих бюджетів розвитку складав всього 8,6 млрд грн. Зараз цей показник співставний з бюджетами розвитку міст-мільйонників – Харкова та Дніпра. Реформа дозволила не тільки наповнити бюджети, а й забезпечити доступність адміністративних послуг. Центр надання адмінпослуг є сьогодні у кожній громаді, а кількість послуг, які люди отримують, не виїжджаючи зі своїх населених пунктів, сягає 500.

«Сьогодні відчуваю себе мером усієї України, – каже Прем'єр-міністр Володимир Гройсман. – Я прийшов на посаду віце-прем'єр-міністра у 2014 році для реформи децентралізації влади. В той момент нам нав'язували ідею федералізації країни – її розколу і зникнення. До реформи, до 2013 року, бюджети громад були касами з видачі

Висока міжнародна оцінка

Світові лідери також високо оцінюють реформу. Члени Наглядової ради Ялтинської європейської стратегії під час зустрічі з Прем'єр-міністром України Володимиром Гройсманом зазначили, що посилення ролі та можливостей місцевого самоуправління стало одним з фундаментальних перетворень, яке змінило Україну і вивело її на новий етап розвитку.

«Децентралізація – це фундаментальна зміна країни, яку провів Уряд», – зазначив член Наглядової ради YES, експрем'єр-міністр Швеції Карл Білльдт.

«Як експрезидент Польщі я розумію складність змін. Ми так само проводили реформи, – сказав голова Наглядової ради YES Александр Квасневський. – І я впевнений, що час ще покаже, що Уряд і особисто Володимир Гройсман зробили добрі справи для України і забезпечили її успіх».

Член Наглядової ради YES, голова Мюнхенської конференції з безпеки Вольфганг Ішінгер додав: «Уряд Гройсмана забезпечив головне – репутацію України як надійного партнера. Разом із продовженням реформ це є ключ до успіху України».

Чинний Голова Уряду, лідер політичної партії «Українська стратегія Гройсмана» Володимир Гройсман у 2014 році став ідеологом та автором реформи децентралізації, мета якої – передати владу людям. Адже завдяки реформі бюджети місцевих громад зросли у 4 рази, а місцева влада отримала кошти на будівництво доріг, ремонт шкіл та садочків, модернізацію систем опалення, впровадження енергоефективних заходів тощо. Зараз успішна реформа опинилася в небезпеці й потребує захисту з боку громад. Забезпечити гарантії незмінності взятого курсу можуть відповідні зміни в Основному законі країни, які б закріпили владу людей. Не менш важливо й скоротити державні адміністрації, що стали уособленням старої системи.

зарплат. Ми змінили цю систему. Але чи всі ми усвідомлюємо, що ми ще не пройшли точки неповернення? Я бачу реальні загрози децентралізації. Реформу треба захистити!»

Влада людей має бути закріплена Конституцією

«Що я пропоную далі? Внести пропозиції щодо змін до Конституції в частині місцевого самоврядування. Це основа основ. Так ми зможемо гарантувати незворотність реформи місцевого самоврядування», – каже Гройсман.

З 19 червня в Україні розпочалося широке обговорення проекту закону про внесення змін до Конституції України в частині закріплення здобутків реформи децентралізації і неможливості відміни реформи.

Також Глава Уряду виступив з ініціативою підтримати невеликі населені пункти, де немає власних ресурсів для розвитку. Для цього Володимир Гройсман пропонує перерозподілити кошти Держфонду регіонального розвитку і направити 3 млрд грн на невеликі міста, які поки що не мають власного ресурсу розвитку.

Є й інші ініціативи. Зокрема, з січня 2020 року скоротити на 50% облдержадміністрації і райдержадміністрації. Особливо там, де в районах на 100% сформовані об'єднані громади. А до 1 січня 2021 року потрібно, аби районні центри і міста районного значення отримали статус об'єднаних територіальних громад.

«Наступний Парламент має забрати право у Президента та Уряду призначати керівників і віддати це право людям. Оце новий підхід управління і нові можливості самоврядування. Вам вирішувати, хто є ваші керівники. Боятися цього кроку можуть тільки представники старої системи, в якій усе було централізовано. Я не боюся старої системи, бо я знаю, як зламати її хребет», – запевняє Володимир Гройсман, який веде на парламентські вибори партію «Українська стратегія Гройсмана». Тож виборцям, які хочуть, аби зміни в їхніх населених пунктах продовжувалися й надалі, варто правильно визначитися зі своїм політичним вибором.

Сергій Дмитренко

Виконуючий обов'язки директора-художнього керівника театру ім. П.К. Саксаганського В'ЯЧЕСЛАВ УСКОВ на дев'ятий день після свого повернення на посаду провів першу прес-конференцію. Під час цієї зустрічі керівник розповів про ситуацію в колективі та плани на майбутнє.

♦ Поновлений на посаді В. Усков із жалем констатував, що за час, коли в театрі керувала інша людина, тут сталося ряд прикрих змін. Оскільки мусили звільнитися низка хороших акторів та артистів балету, з'явилися вакансії, які потрібно терміново заповнити. Замість близько 700 (!) вистав, які традиційно щорічно виходили в театрі, в нинішньому сезоні було на 250 менше. А прем'єру колектив спромігся підготувати тільки одну.

♦ За словами В. Ускова, дії минулого в. о. директора завдали театрові величезної шкоди. Так, керівники навчальних закладів, з якими постійно співпрацювали саксаганці, просто боялися направляти своїх випускників на роботу в колектив, де відбуваються незрозумілі події й немає впевненості в майбутньому. А ще – і це основне – кожен з акторів упродовж тривалого протистояння пережив серйозну психологічну травму – люди мали грати, не отримуючи зарплат, не розуміючи, якою буде їхня

Добра новина

У театру «запрацювало серце»!

подальша творча доля. До речі, щодо фінансування. Через неправильний розподіл коштів нині виникла проблема з виплатою працівникам відпускних.

♦ Але, попри складність ситуації, В'ячеслав Усков активно взявся до роботи і вже не тільки бачить шляхи виходу з неї, а й має певні результати. Насамперед, до театру в повному складі повернувся звільнений попередником оркестр, вертаються до рідних стін і актори Ксенія Антонова, Олександр Поліщук, Микола Головач, Максим Цедзінський. Правда, 8 акторів, які підтримали минулого в. о., написали заяви на звільнення. Про це В. Усков повідомив із сумом, вважаючи, що через такий крок вони зруйнували власні театральні кар'єри.

♦ У планах директора запросити для постановки нових цікавих вистав відомих українських режисерів Анну Огій та Павла Ар'є. Ставлятимуть спектаклі також Ігор Азаров, Артур Прокоп'єв, Тимофій Бінюков.

♦ В'ячеслав Усков каже, що відтепер у акторів, в усього театру, образно кажучи, запрацювало серце. Колективу потрібен новий сплеск, і керівник переконаний – театр стане ще кращим, ніж був. А завдячувати цим маємо і глядачам, і депутатам обласної ради, котрі підтримали Ускова, а разом з ним – і саксаганців у їхньому прагненні творити, дарувати людям високе мистецтво.

♦ Звісно, остаточна крапка у призначенні директора-художнього керівника ще не поставлена. Конкурс має відбутися у вересні, після затвердження обласною радою нового статуту театру, яким він, нині комунальний заклад, називатиметься театально-видовищним і, відповідно до якого, зарплатна стаття видатків для працівників колективу стане захищеною. В'ячеслав Усков переконаний, що цього разу конкурс буде справедливим, а він, аби виправдати величезну довіру до нього людей, просто мусить виграти.

Віра Черкаська

Хто зі спортом дружить

Зробити літній відпочинок дітей активним, пізнавальним, яскравим, подарувати читачам якнайбільше позитивних емоцій – одне з основних завдань працівників бібліотеки-філії №4.

Погратися, позмагатися та поспілкуватися завітали до книгозбірні на годину здоров'я «Хто зі спортом дружить, той завжди буде дужим» вихованці загону «Калинка» пришкольного табору «Дивосвіт», який діє при БЗШ №22.

Бібліотекар Олена Буяненко ознайомила дітей з літературою, яка була представлена на виставці «Ми обираємо здоров'я», та розповіла про Україну – сильну і спортивну державу, про олімпійців, які її прославляють у світі, про спорт, що дарує людині

здоров'я та гарне самопочуття.

На захід були запрошені волонтери міської організації Товариства Червоного Хреста України. Діана Сінчина розповіла про роботу цієї благодійної організації та нагадала дітям правила безпеки влітку. Марина Юрченко запропонувала малечі взяти участь у рухливих іграх. Діти подякували волонтерам за цікаво та корисно проведений час, а бібліотекарі висловили побажання щодо подальшої плідної співпраці.

Світлана Линник

Гості Білої Церкви

Руслан Браславський: підприємець та юрист

– **Руслане, для Білої Церкви ви людина нова, тож розкажіть коротко про себе.**

– Я також з невеличкого містечка, Тельманово. З пелюшок пов'язаний з темою охорони закону. Батьки-правоохоронці були категорично проти, щоб ішов у юриспруденцію. Тож я спочатку став викладачем історії, а доля все одно привела мене до захисту справедливості.

Сьогодні я щасливий чоловік та батько двох маленьких дітей. Хочу для них найкращого. А це можливо лише в країні без корупції.

– **Зараз тема корупції вже всім зав'язла в зубах. Як розумієте корупцію ви і як плануєте її подолати?**

– Вважаю, що дуже важливо відрізнити боротьбу з корупцією від боротьби з хабарництвом. Викорінити корупцію можливо лише через прозоре законодавство, де у чиновника буде мінімальний вплив на ухвалення рішення. А справедливість у суспільстві повинні захищати чесні суди. Переконалий, що судді дійсно мають бути чесними. А що маємо зараз? Одна зі

ПРО ПОДАТКИ,

сторін конфлікту «попросила» суд заборонити ліквідаційну процедуру банку, що, у свою чергу, заборонено Кодексом. Тим не менше, суддя ухвалив рішення, про яке його «попросили». І замість того, щоб звільнити та притягнути до кримінальної відповідальності – його на пів року відправляють на навчання. І

таке в нас на кожному кроці. Ось це для мене корупція, а не банальні хабарі.

МОЛОДЬ

– **Дві скандальні справи: водійки-вбивці Зайцевої (Харків) і вбивство правоохоронцями 5-річного Кирила (Переяслав-Хмельницький). Чи є тут ознаки корупції?**

– Знаю про ці справи з новин. Тому вважаю, що ознаки є. У справі Зайцевої цікавий елемент з експертом, який то з'являється, то зникає. Експертиза то одна, то друга.

Це ж не може бути просто так. А те, що вирок винесено, – виключно результат тиску громадськості.

ТА МОНОПОЛІЮ НА НАСИЛЛЯ

– **А що із переяслав-хмельницькими стрілками?**

– Тут проблема ще глибша, ніж корупція, – відсутність достатньої кількості фахівців у правоохоронних органах. Адже затриманих навіть не відправили на експертизу на вміст алкоголю в крові. Бо, як розповідали ЗМІ, слідчий вирішив, що у вихідні нічого не працює, а отже, направити клопотання на проведення експертизи неможливо (!) І корупція тут ні до чого. Я вважаю, що це результат неадекватності кадрів, у тому числі й через неналежне забезпечення особового складу правоохоронних органів.

Разом з тим, у мене є власна історія з дитинства про те, що значить бути відповідальним правоохоронцем.

Тоді мій батько у нашому містечку працював начальником кримінального розшуку. Однієї ночі його підлеглий привіз нам під будинок труп свого товариша, якого застрелив. Ті двоє спочатку випивали, а потім товариш став під'юджувати правоохоронця, що, мовляв, «у тебе в кобурі замість пістолета огірок». А той і пальнув жартунові з «огірка» прямісінько голову і з тілом убитого приїхав до батька за допомогою. Тато сам відвіз цього офіцера у райвідділок, хоча розумів, що й він несе відповідальність за цей випадок. А я на все життя запам'ятав – за будь-яких обставин потрібно дотримуватися закону.

Вищезгадану, Зайцеву, як дівчину можна жаліти. Молоде. Дурне. Та якщо подивитися з боку родичів людей, які загинули, – це взагалі дивно, що вона жива, що її не роздерли на місці. Враховуючи, наскільки наше суспільство радикально налаштоване самостійно вирішувати питання, то їй дуже пощастило, що вона у в'язниці.

– **Що маєте на увазі, говорячи про радикальне налаштування суспільства?**

– Наразі у нас активно розвиваються молодіжні організації радикальних настроїв. У країні зникла монополія держави на насильство. Чомусь усі вважають, що насильством можна вирішити якісь конкретні питання. Це проблема для суспільства.

Ну, нехай якась бійка підлітків. Але подивіться, приміром – забудовники у Києві. Я вважаю, якщо вони неправильно будують, їхні документи не в порядку, то чому їм перешкоджають тільки активісти? Де правоохоронна

система, яка має не це реагувати?

Те, що зараз відбувається у країні, коли люди влаштовують сварки у тролейбусі із застосуванням вогнепальної зброї, – жах.

– **Хотілося б продовжити тему, якої ви торкнулися. Молодь та її роль у суспільстві.**

– Маючи прямий досвід роботи із молоддю, дуже поважаю її за інноваційні знання та бажання широко запровадити їх у повсякдення. Сьогоднішній темп життя – шалений. Молоді легше до нього пристосовуватися. Нові технології змінюються мало не щодня. Щоб не захлинутися у потоці інформації, треба мати підготовку. Щоб країна ішла вперед – потрібна рушійна сила. Цією силою вважаю молодь.

Знаю, як зробити так, щоб молодь жила вдома, а ті хлопці та дівчата, які виїхали, з радістю поверталися, тому що тут гідні робота і зарплата, тому що це – Батьківщина. Патріотизм – це коли ти живеш вдома, будуєш майбутнє у своїй країні, змінюючи її на краще. А ще хтось сказав, що патріотизм – це вчасно сплачені податки. (Посміхається.) При цьому рівень податків має бути таким, щоб у платників не було бажання ховатися в тінь.

– **Маєте якесь чітке бачення?**

– Звичайно. Насамперед, я категорично проти податку на додану вартість, бо він на руку лише олігархам. Вперше його колись запровадили у Франції як запобігання кризі перевиробництва. Тим часом нам поки таке не загрожує, а ПДВ є. Його скасування суттєво зменшить навантаження на кінцевого платника. Це ми з вами – фізичні особи. Мені ближча система, коли є фіксований відсоток від суми, що заходить на розрахунковий рахунок.

– **Які ваші враження від Білої Церкви?**

– Біла Церква дуже привітна. Люди відкриті. З перших хвилин дійсно відчуваєш, що це місто Добра. Знайомий з його історією та проблематикою. Вважаю, що воно спроможне офіційно стати адміністративним центром області. Щоб сюди частіше ходив швидкісний потяг «Київ–Біла Церква». Щоб з'явилися міжміський автовокзал та сміттєпереробний комплекс.

– **Дякуємо за цікаву розмову. Будемо раді частіше бачити вас у нашому місті.**

Спілкувався **Олександр Семирядченко**

Хвича Мепарішвілі: «Маю за честь працювати для своїх виборців»

Діючий депутат Верховної Ради VIII скликання Хвича Нодарович Мепарішвілі, відповідно до Закону України «Про статус народного депутата України» (ст.7 п.3), зобов'язаний звітувати перед своїми виборцями про роботу, яку проводить у Верховній Раді та на своєму виборчому окрузі. Ми поцікавились у пана Мепарішвілі, як він зміг бути корисним людям, котрі обрали його у найвищий законодавчий орган держави, і як проходить його каденція в статусі народного депутата.

Тож трохи статистики:

За час роботи у Верховній Раді Хвича Нодарович відвідав 97% пленарних засідань. Жодного разу за ці роки не брав лікарняного.

ВІН Є:

■ Керівником групи з міжпарламентських зв'язків з Грузією.

■ Членом Комітету Верховної Ради України з питань бюджету, групи з міжпар-

вулиць Молодіжної та Січневого прориву – 20 млн грн.

Прибудинкові території: вул. Леваневського, 55-57, Таращанська, 155, Чорновола, 80 (проектно-кошторисна документація), бульв. Олександрійський, 119, 121 (проектно-кошторисна документація), Леваневського, 47/1 – 50 млн грн.

Освітлення: вул. Леваневського-Павличенко, Толстого, Ярмаркова, Некрасова, Січневого прориву, Шевченка, 93, 95, 97 – 27 млн грн.

Освіта: стадіони ЗОШ №12, ЗОШ №16, ЗОШ №18 – 28 млн грн.

Капітальні ремонти: ДНЗ «Теремок», ДНЗ «Малютко», ДНЗ «Оленка», ЗОШ №1, велошкола «Промінь», школа мистецтв на Таращанській, 161, Перша білоцерківська гімназія, ЗОШ №6, ЗОШ №12, Білоцерківський колегіум, техніко-економічний коледж БНАУ (дах) –

97,5 млн грн.

Капітальний ремонт фасаду навчального корпусу і гуртожитку техніко-економічного коледжу БНАУ та даху БНАУ – 15 млн гривень.

Медицина: МЦПМСД №2 по вул. Кожедуба (реконструкція амбулаторії, флюорограф, стійка, ремонт рентгенкабінету) – 81 млн. грн.

ЖКГ: лічильники, обвідний канал острова «Дитинство», управління надзвичайних ситуацій (дах) – 33 млн грн.

ЦНАП: придбання приміщення – 24 млн грн.

Спорт: стадіон «Трудові резерви» – 40 млн грн.

Культура: реконструкція танцювального павільйону дендропарку «Олександрія» – 4,5 млн грн, фестиваль «АРТ панорама» – 4 млн грн. І ще

багато іншого.

Загалом понад 200 млн гривень з державного бюджету було заведено в Білу Церкву. Результат колосальний і унікальний.

ЩО ПРО ЦЕ ГОВОРИТЬ САМ ХВИЧА НОДАРОВИЧ:

«Я живу в Білій Церкві вже близько 10-ти років, а значить, відверто можу назвати її своїм домом. А до свого дому, як відомо, ставлення особливе. Звичайно, місто потребує значного оновлення і реконструкції, як і всі міста України. Але, порівняно з тим, що було декілька років тому, ми всі можемо побачити, як розквітла наша Біла Церква. Це результат тісної і плідної співпраці місцевих та державних органів влади, і я радий, що зміг цю співпрацю забезпечити. Але відновлення потрібно робити всеохопним, саме тому окремими пунктами в моєму звіті йдуть видатки на спорт та культуру. Я переконаний, що білоцерківці варті того, щоб у них був чудовий стадіон – безліч переможців на різних рівнях змагань, у різних видах спорту є тому підтвердженням. А щодо культури, то я особливо пишаюся тим, що саме Біла Церква стане культурним осередком України з 30 червня по 6 липня. Вперше у місті буде проведений масштабний фестиваль, який об'єднає різноманітні види мистецтв. Я маю за честь працювати на своєму місці задля Білої Церкви і білоцерківців».

Аліна Заярська

ламентських зв'язків з Південно-Африканською Республікою, групи з міжпарламентських зв'язків з Арабською Республікою Єгипет, групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Таджикистан, групи з міжпарламентських зв'язків з державою Ізраїль, групи з міжпарламентських зв'язків з Малайзією.

■ Співавтором 48 законопроектів, вніс понад 100 пропозицій під час засідань Верховної Ради. Від нього як народного депутата до різноманітних державних органів надійшло понад півтори тисячі звернень. Прийняв особисто за цей час понад 3500 громадян з різних питань.

Що ж до конкретної роботи на його окрузі в Білій Церкві, то цифри дійсно вражають.

ЗА ЙОГО ІНІЦІАТИВИ ТА СПРИЯННЯ З ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ БУЛО ВИДІЛЕНО:

На пішохідні зони: вул. Грибоєдова, Карбишева та Гайок (до школи) – 14 млн гривень.

Дороги: пров. Лазаретний I, вул. Кільцева, Бандери, Осипенка, Залізняка, пров. Кар'єрний, в'їзд у місто від КП – 64 млн грн.

Наразі проводяться ще два тендери (початок робіт 10 липня) на реконструкцію

Танцювальний павільйон в парку «Олександрія»

ВПЕРШЕ У МІСТІ – МАСШТАБНИЙ ФЕСТИВАЛЬ, ЯКИЙ ОБ'ЄДНАЄ РІЗНОМАНІТНІ ВИДИ МИСТЕЦТВ

БІЛА ЦЕРКВА

30 6

ЧЕРВНЯ ЛИПНЯ

МИСТЕЦЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

ART
ПАНОРАМА

Open Air. Сцена біля БРУМу

30/06 Проект LETAY,

04/07 Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України та комбат Маруся Руслана Лоцман. Тарас Компаніченко та гурт "Хорея козацька". Гурт LUIKU. БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ.

05/07 YURCASH. Улія Лорд. Dudu Band. ManSound. СКАЙ

Класика для всіх. Органний зал

03/07 «ВІД БАХА ДО БІТЛЗ» Київський квартет саксофоністів (Ю. Василевич, М. Мимрик О. Москоленко, С. Гданський) та С. Хмельов, В. Полянський

04/07 «ПРОГУЛЯНКА & ЗАГУБЛЕНЕ ТАНГО» Н. Пилатюк, А. Сапіга, Д. Таванець у супроводі Ансамблю класичної музики ім.Б.Лятошинського, диригент – Богдан Плїш

05/07 «НАВКОЛО СВІТУ ЗА 80 ХВИЛИН» Квартет баяністів ім.М.І.Різоля у складі: О. Коломоець, О. Шиян, І. Саєнко, Р. Молоченко

ТЕАТР. ЛЯЛЬКА ФЕСТ. Обласний музично драматичний театр імені П.К.Саксаганського

04/07 Житомирський академічний обласний театр ляльок

05/07 Рівненський академічний обласний театр ляльок

06/07 Херсонський академічний обласний театр ляльок

ART ТОЛОКА. Open Air. Парк ім.Т.Шевченка

04/07 – 06/07 Презентація літературної творчості та видавничої діяльності провідних видавництв України

TOLK МАЙДАН. Open Air. Парк ім.Т.Шевченка. Сцена на фонтані

04/07 – 06/07 Майстер класи, творчі зустрічі, брифінги, прес конференції

Івана Купала. Центральний пляж

06/07 Дитяча концертно ігрова програма

Зірки української естради Анжеліка Рудницька, Ілларія, Кіра Мазур, Марія Кононова, Джоніч / гурт GG "ГуляйГород", фольк гурт "Рожаниця"

Обряд прикрашання купальського дерева / Купальські хороводи / Дефіле у вінках від Надії Козаченко / Купання Марени / Запалення Купальського вогнища

За ініціативи народного депутата Хвичі Мепарішвілі.

Організатор – Національна спілка композиторів України.

За сприяння і підтримки Міністерства культури України та Білоцерківської міської ради.

«...Щоб ви не знали, що таке війна»

«Мамо, я їду в АТО»

Він вирізнявся від ровесників навіть ще коли грався в пісочниці. Надзвичайно ввічливий, акуратний – мама часом просто мріяла, аби в її хлопчика було дитинство і з брудними штанцями, і з синцями... Як у всіх. А він виявився перфекціоністом – ані піщинки на сорочечці, ані бруду на черевиках, все мало бути за найвищим класом! Таким і ріс. А ще мав дуже жалісливе, добре серце – готовий був віддати останнє, поділитися усім, що мав, навіть із безхатченком.

Якщо брався за якусь справу, прагнув досягти у ній максимуму – чи це були заняття спортом (лижі, біг, силові вправи), чи здобуття професії, чи обрання підрозділу, в якому мав відслужити строкову службу. Хотів бути там, де, за його словами, почувався б справжнім чоловіком. Зрештою, Саша потрапив у славнозвісний «Барс», де отримав неабиякий вишкіл.

А потім стався Майдан. Хлопець їздив туди постійно, правда, рідним особливо про те не розповідав. Зосереджений, неговіркий, навіть закритий, Саша найбільше не хотів, аби мама хвилювалася, нервувала. Може, тому не казав їй, що вже в березні 2014-го він двічі ходив до військкомату і просив, аби його якнайшвидше призвали на війну. Не казав до останньої хвилини, коли треба було прощатися.

– Я була на роботі, раптом заходить Саша з рюкзаком, – згадує Валентина. – Запитую, а чого ти з рюкзаком. А він мені: «Мамо, я їду в АТО...»

Тоді вже марно було щось говорити. Пані Валентина кинулась до того рюкзака, а там – бритва, шкарпетки і одяг на зміну. В неї – шок! Саші вже треба бути на п'ятому майданчику, звідки 72 бригада вирушала на фронт. Швиденько скупилися на дорогу, а провждати його син заборонив.

Чи казав він матері, чому вирішив вчинити саме так? Казав. «Щоб ви не знали, що таке війна...» Уже звідти, з передової, телефоном мамі Валі підтвердив – він там заради своїх рідних, які нізащо не повинні побачити й пережити те, що побачили й пережили діти й дорослі на Сході.

Прямісінько з Білої Церкви у складі 72 ОББР Олександр потрапив у Волноваху, на передову. Потім була Амвросіївка, Степанівка, Катеринівка, Кожевня. Хто в темі, тому пояснювати не треба, в яке пекло потрапив хлопчина разом із побратимами в ті перші місяці жорстокої м'ясорубки. Нестача амуніції, їжі й води, суцільний вогонь, розплавлений метал і десятки загублених...

– А свою повістку він беріг, як найбільшу цінність, – мати безперервно витирає й витирає сльози. – Вона й зараз лежить розгорнута в його альбомі на почесному місці... Саша був великий патріот. Казав: «Я люблю свою Україну». А держава нічого для цих дітей не робила, не рятувала їх...

«Мамо, ти нас рятуєш від голоду...»

Два роки, 2014 і 2015-ий, Валентина Філіпчук разом з іншими матерями стояла з простягнутою рукою біля великих торгових центрів Білої Церкви – просила в земляків грошей на підтримку своїх військових. Вона знає всі магазини, де продаються приціли дальнього бачення, бронешилети, все необхідне для того, аби солдати не тільки змогли вижити самі в тих нелюдських умовах, а й не пустити окупанта далі. Все, тоді зароблене нею, витрачала на армію. Щотижня вона привозила до КПП 5 майданчика такі ящики з продуктами, що їх не завжди двоє хлопців могли підняти.

Часом мені здається, що Господь дозволив собі ризикований експеримент, давши людині право вибору. Адже саме перед роздоріжжям ми стаємо тими, ким є насправді. Зазвичай негідникам і порядним – у різні боки. Зрадникам і патріотам – також. Слабкодухі ж теліпаються посередині все життя, але не від них залежать долі мільйонів, хіба що колись кількість, переставши бути натовпом, переросте в якість і змусить колихнутися шальки терезів. Чому це небезпечно і чому саме в цьому тексті ми говоримо про такі, здавалося б, філософські речі? Бо коли в Україну вдерлися російські війська (а не «наша влада розпочала цю війну», як досі без тіні мук сумління дехто каже) й коли над нею нависла реальна загроза знищення, дуже багато людей зробили доленосний, вирі-

– Там вони такі щасливі були моїм посилкам! Саша казав: «Мамо, ти нас рятуєш від голоду!» – ділиться спогадом Валентина Леонідівна.

Старший оператор, старший розвідник, командир І відділення взводу управління, стрілець-гранатометник... На цих військових посадах Олександр звільняв свою Україну.

В 2015 році це вже були Сонцеве, Гранітне, Білокам'янка, Старогнатівка, Миколаївка, Новотроїцьке. Жодного разу він не залишився вдома на всі 10 днів законної відпустки. Бо переживав за своїх братів – саме так називав тих, із ким служив. Мама гірко плаче: «Саша казав, що в нього немає сім'ї, а в хлопців є дружини, діти, вони їх ждуть, тому їм важливіше поїхати додому...»

У цьому був весь її син. Досі його побратими згадують, як він, повернувшись із добової розвідки, поспавши якусь годину, знову йшов на завдання, замість когось: «У них діти, а мені нічого боятися». Звісно, що таким бійцем дорожив і командир, не раз казав Валентині, що може завжди на нього покластися.

Та якось повідомив, що Сашу необхідно терміново відправити на реабілітацію: почалися нервові зриви. Син не хотів у тил, але мама почала вмовляти... Зараз, коли його вже три роки як немає на цьому світі, вона знову і знову дорікає собі: навіщо просила, краще б він залишився там, зі своїми хлопцями...

«Мамо, заплати будь-які гроші, аби тільки мене не комісували...»

Валентина Леонідівна бачила, що синові погано. І до госпіталю, та й після реабілітації, він зовсім не спав. Не міг. Просив заспокоїливих ліків, але вони не допомагали. Днями сидів удома: телевизор і пиво...

Правда, в госпіталі йому наче стало трішечки легше. Красивого, розумного, доброго, його любив медперсонал. Ніде правди діти – й від дівчат не було відбою ніколи. Часом він обіцяв мамі, що одружиться. От тільки знайде таку, як вона... І двох онуків обіцяв... Але – потім. Пролікувавшись півтора місяця, Саша відчув, що висновок лікарки, яка його вела, буде категоричним. Тоді він звернувся до матері з повним відчаєм проханням: «Мамо, продай мою квартиру, заплати лікарці будь-які гроші, аби тільки мене не комісувала».

Він не уявляв, що має робити і як жити після того, через що довелося пройти на війні. Де всі (!) курили «травку» (на Донеччині вона росте всюди) і напивалися до безпам'яття, аби не втратити глузд від збирання обпечених, обсмажених, обвуглених решток своїх друзів у великі чорні мішки! І Валентина показала мені фото із Сашиного телефона, страшні, в які не хочеться вірити... Ці знімки вона воліла б почепити у квартирі кожного високопосадовця – «аби бачили, що пережили наші діти...»

А лікарка, якій мати наважилася озвучити синове прохання, подивилася на неї, як на ненормальну: «Ваш син два роки пекла пройшов. Йому туди не можна! Що ж ви за мати, що ви таке просите!»

Вона ж просто знала, що таких патріотів, як її хлопець, – один на тисячу...

«Мамо, бувай...»

Саша перестав спілкуватися з усіма колишніми друзями, крім тих, хто залишився в АТО. Спочатку жив у батьків, а потім перебрався у власне помешкання. Купив білого собаку, якого назвав Кокосом... Якось у

шальний і, на жаль, трагічний вибір – вони обрали боротьбу, спротив, гідність, захист вільного життя, врешті – суверенність, існування своєї України. Вони зробили це на протигагу боягузтву, байдужості, ситості, нікчемності. І стали героями, найчастіше – посмертно. Трагедія в тому, що критична маса тих, хто залишився, не здатна ані оцінити цю жертву, ані, тим більше, продовжувати боротьбу, відтак – не гідна тієї великої, вільної України, за яку кладуть життя герої. Власне, гідні її тільки вони... Може, у Бога є задум колись повернути достойників на цю землю, скроплену їхньою кров'ю? Та навряд чи навіть така можливість утішить, заспокоїть серце Валентини Леонідівни, мами одного з тих героїв, котрі 2014-го обрали Україну, тоді 26-річного **САШІ ФІЛІПЧУКА**.

місті зустрів мамину подругу, якій у розмові зізнався: «Я жити не хочу. Й не буду».

Це зараз стало очевидним: жодні вмовляння, прохання не мали найменших шансів там, де проблема виросла до рівня найсерйознішої медичної, фахово вирішити яку, на жаль, не було кому. 9 травня, після традиційного в родині поминального обіду в господі бабусі, перед від'їздом Саша дуже довго з нею прощався. Тричі повертався, зрештою, обійнявши міцно-міцно, сказав, що дуже її любить і обов'язково ще приїде до неї в гості. Так само обняв та поцілував усіх своїх і поїхав додому. Вже звідти він відправив Валентині смс: «Мамо, бувай...»

На другий день його телефон уже мовчав – Саша не зміг далі жити.

Смерть, пов'язана із захистом Батьківщини

Ці слова записані в документі, що його серед інших осиротіла мати віднесла до відповідної інстанції, де отримала (як і батько) посвідчення члена родини загиблого. Занесла через два з половиною роки після смерті сина, бо до того вона не виходила з хати. І яким дивом вижила – не знає. За станом здоров'я Валентина Леонідівна працювати не може. Щодня вона прокидається й лягає спати з фотографіями сина, які розставлені по всій квартирі. Раніше він їй постійно снівся, а потім перестав. Вона нестерпно

страждає, якось навіть стала на коліна: «Синочку, приснись, розкажи мені, як ти там...»

Горе, яке зруйнувало її світ, ще раз довело: в Україні досі відсутні психологи такого класу, які були б спроможні допомогти і хлопцям, котрих війна намагається знищити вже не бойовими методами, і їхнім батькам. А ще Валентині Леонідівні відмовили у виплаті компенсації за втрату сина, адже він загинув не в зоні проведення АТО. Хіба що вона в суді доведе своє право...

Жити, дихати, боротися вона вчиться заново. Їй допомагає спілкування з такими ж, як вона, матерями, в яких війна відібрала дітей. Прикро, але ці жінки не відчувають ані від земляків, ані від влади такої неохідної їм уваги й підтримки. У когось за календарем шашлички чи Єгипет, у когось – досі сум за дешевою ковбасою. І не хочемо усвідомлювати, що доки є між нами люди, готові зробити вибір між вільним життям, свободою, Батьківщиною та «гряззю Москви» і рабством, доти цього вибору можемо не робити всі ми, лишаючись у своєму тихому болоті. Ну, не заслуговуємо ми такі на велику Україну, то маймо мізки хоча б шанувати своїх героїв!

Валентина Храбуст

МІЖНАРОДНА
ПРАВОВАХІСНА
ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ

**ВЕЛЬМИШАНОВНІ
ЖИТЕЛІ КИЇВЩИНИ!**

Дозвольте привітати Вас із Днем Конституції України! Сподіваюся, що основоположні норми, викладені в Основному законі держави, запрацюють найближчим часом. Разом з Вами, спільними зусиллями неодмінно вдасться забезпечити мир в Україні та верховенство права, безпеку і правопорядок, відновити, забути невід'ємні права людини, зокрема: право на життя (стаття 27 КУ), право кожного на повагу до його гідності (стаття 28 КУ), соціальний захист (стаття 46 КУ), достатній життєвий рівень (стаття 48 КУ), охорону здоров'я, медичну допомогу (стаття 49 КУ) та інші.

ПОЧИНАЮЧИ З 2011 РОКУ, ВПЕРШЕ В УКРАЇНІ У ВАШОМУ РАЙОНІ РОЗПОЧАЛИ ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕНТРИ БЕЗОПЛАТНОЇ ПРАВОВОЇ ТА БЛАГОДІЙНОЇ ДОПОМОГИ ОЛЕКСАНДРА БОЯРЧУКА

З повагою та побажаннями кращого майбуття!

Голова правління, кандидат юридичних наук, заслужений юрист України
БОЯРЧУК

ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Сердечно вітаємо активістів міської організації ветеранів, які свої дні народження святкують у червні:

В.С. Литовченко, Ф.І. Шевченко, М.Д. Горжей, М.О. Андрущенко, А.А. Кітківська, Є.П. Солоненко, Н.М. Хоменко, О.П. Атаманенко, З.П. Данилова, Д.М. Казнадзей, Є.Н. Усиченко, І.П. Калініченко, М.О. Смолянчук, В.І. Мойсєєв, Т.В. Корміліціна, Ю.В. Божко, М.Ф. Демешко, Л.Г. Старова, А.А. Черноморець, В.О. Сидоренко, К.Є. Надуєва, Л.І. Коваленко, В.І. Максимченко, М.Р. Гапонова, М.С. Васишин, Л.Ю. Щур.

Хай кожен день дарує світло й радість,
А сонце ясно сяє вам завжди.
Ну а роки ніколи хай не старять
І не приносять у ваш дім біди.

З повагою – В. Волощенко, голова міської ради ОВУ

ОГОЛОШЕННЯ

В провадженні Київського окружного адміністративного суду знаходиться справа № 320/2865/19 за позовом Громадської Організації «Біла Церква разом» до виконавчого комітету Білоцерківської міської ради про визнання протиправним та не чинним п. 2 рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 07 травня 2019 року № 348 «Про зупинення дії рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 15 січня 2019 року № 10 «Про тариф на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування» до 31 грудня 2019 року та встановлення тимчасового тарифу на період зупинення».

Відповідно до ч. 4 ст. 264 КАС України, доводимо до відома, що розгляд згаданої вище справи відбудеться 10 липня 2019 року о 10 год. 45 хв. у приміщенні Київського окружного адміністративного суду за адресою: м. Київ, бульвар Лесі Українки, 26, суддя Колеснікова І.С.

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради

*Запрошуємо на державну службу до головного управління
Пенсійного фонду України у Київській області!*

Кожен бажаючий, що мріє змінити сьогоднішнього, має змогу долучитися до впровадження пенсійних реформ в життя та стати невід'ємною часткою нашого колективу з перспективою кар'єрного росту та гідною заробітною платою. Адже, державна служба – стабільність та впевненість в завтрашньому дні, з гарантіями соціального захисту.

Пенсійний фонд був стартом кар'єри для багатьох керівників у різних галузях. Однією із складових такого старту є взаєморозуміння, підтримка та професіоналізм колективу, який завжди готовий допомогти та підтримати.

Національне агентство
з питань державної
служби

Управління живе активним профспілковим життям: спортивні змагання, конкурси, поїздки за кордон та на море, адже здоров'я та творчий розвиток наших працівників – основне завдання нашого профспілкового активу.

Кожен охочий громадянин України, який досяг повнолітнього віку, має вищу освіту та вільно володіє українською мовою може займати посади державної служби після проходження конкурсного відбору.

Всіх святих Землі Української

30 червня

З давніх-давен усі народи вшановують пам'ять великих людей. На їхню честь споруджували пам'ятники, їхніми іменами називали вулиці, міста і навіть країни.

Однак у світі існує незліченна кількість звятихців, пам'ять про яких не може зникнути, а навпаки, з плином часу все більше зростає. Це – святі угодники Божі, які через своє праведне життя зберегли у чистоті й непорочності світлі ризи Хрещення та сподобилися найпочеснішого місця перебування – біля самого престолу Божого.

Серед сонму святих є й українські. Ті, яких ми називаємо нашими святами співвітчизниками, бо поєднує нас із ними спільне походження земне, а разом з тим через їхні молитви і заступництво прагнемо стати співвітчизниками їм у новій землі, обіцяній Богом, якої вони вже досягнули, а ми лише прямуємо до неї.

Часу не вистачить, щоб розповісти про святого рівноапостольного князя Володимира Великого та його блаженну бабусю – рівноапостольну княгиню Ольгу.

Перші віки християнської віри на Русі ознаменовані появою святих мучеників, серед яких відомі імена Іоанна та Федора, що були християнами з валягів. Ці батько й син вважали кращим для себе загинути вільно, не ставши учасниками язичницького жертвоприношення, щоб не бути відкинутими Христом. Згадаймо і віленських стратотерпців Антонія, Іоанна та Євстафія, які виявили таку незламність віри, що

була подібною до терпіння святих мучеників Маккавеїв. Кожен, мабуть, знає про подвиг терпіння й глибокого уповання на Бога, який виявили святі благовірні князі-страстотерпці Борис і Гліб. Вони не тільки зазнали мученицької смерті, але й пережили тяжку зраду, дізнавшись, що вбивчою рукою керував їхній рідний брат.

Дивним і неосяжним для мирського нашого розуму є подвиг молитовного горіння преподобних отців-русиців, серед яких у першу чергу слід назвати преподобних Антонія і Феодосія Печерських та їхніх послідовників-співмолитовників. Тих, хто, зрікаючись тимчасових благ і насолод світу, посвячували себе на служіння Богові, склали обітницю пожиттєвої чистоти, добровільної вбогості й беззаперечного послуху. Тих, хто постійно молилися, терпеливо зносили всі труднощі, які зустрічали на життєвому шляху. Тих, які чернечим одягом закрилися від спокус шаленого світу, стали засновниками чернечого життя на українській землі.

А скільки святих про славили нашу землю своїми архіпастирськими трудами. Святий Іларіон, митрополит Київський, перший український митрополіт кафедри, відомий також як чернець-подвижник.

Святитель Петро Могила залишив неоціненний скарб турботи про благочестя церковне та поширення православної освіти.

Та й за межами України святі українці достойно свідчили про свою рідну землю. Згадаємо хоча б святителя Димитрія Туптала, якого Церква вшановує як митрополита Ростовського. Святителю Димитрію належить праця впорядкування життєписів святих, і до нашого часу ми отримуємо величезну духовну користь, прилучаючись до цього джерела християнської мудрості.

Кожен християнин покликаний стати святим, якщо житиме побожно і наслідуватиме чесноти тих, які своїми молитвами й трудами будували Боже Царство в душах своїх і пасти.

Підготував
Микола Отиченко

Подяка

Мені, інваліду II групи, дуже часто доводиться звертатися за медичною допомогою. І, попри пережиті важкі втрати й страждання, я рада, що на своєму життєвому шляху зустріла багато гарних людей, справжніх професіоналів.

Я щиро вдячна кожному з них за підтримку й увагу. Особливо – головному лікарю Другої міської лікарні **Н.В. Головенко, В.Т. Масло**, завідувачці поліклініки **І.І. Скобінній**, ревматологу **Н.О. Волинчик** та медсестрі **Валентині Петрівні**, офтальмологу **В.В. Ждановій**, невропатологам **Л.Г. Горошанській, Д.А. Погребіженській**, гастроентерологу **М.А. Погребіженській**, травматологу **А.Є. Мамченку** й медсестрі **І.Л. Дзюман**. Велике спасибі й маніпуляційним медичним сестрам **А.М. Ситнік, С.М. Козаченко, Л.П. Огер, І.В. Нізовій, В.М. Колеснік та М.А. Мим-ренко**.

Щиро дякую також лікарю сімейної медицини **А.В. Ходаківській**, лікарю-психіатру **А.П. Якимчук** та медсестрі **М.П. Стеценко**, головному лікарю дитячої стоматологічної поліклініки **С.В. Скульській**.

Низько кланяюся всім цим людям за їхні великі, добрі серця за порятунок життя і подаровану надію.

З повагою – М.П. Ковбаса

Основне завдання – військово-патріотичне виховання молоді

У день Святої Трійці представники Білоцерківської спілки офіцерів України зустрілися з особовим складом прославленої 72 окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозьців. Під час зустрічі відбувся концерт, організований волонтерами-аматорами. Ініціатором заходу від спілки офіцерів став перший заступник голови організації капітан **Володимир Карась** (на фото – в центрі).

Це не перший такий захід, який він проводить, реалізуючи головне завдання, що ставить перед собою спілка, – патріотичне виховання молоді. За останні 2 роки Володимиром було організовано 17 військово-патріотичних заходів у школах, гімназіях, професійних училищах та

військових частинах. Він і сам бере участь в концертах як автор-виконавець пісень, а його вірші часто читають школярі зі сцени.

Володимир Карась гідно справляється з поставленою перед спілкою офіцерів задачею. Це засвідчують отримані ним численні

відзнаки. Командування 72 ОМБР також нагородило його подякою за особистий внесок у справу підтримки військовослужбовців бригади, патріотизм і відданість українському народові.

Петро Шапочук,
голова Київської обласної спілки офіцерів України

ПОДВІЙНЕ СВЯТО нещодавно відзначили в Мазепинцях – П'ятдесятницю і День народження цього свободолюбивого краю. Село невеличке, проте давнє, з XVI століття в'ється воно в гірлі тихоплинної Кам'янки. І саме тут народився великий гетьман України Іван Мазепа.

Подію селяни відзначали дружно. Вранці відбулися служба в храмі Святого Миколи Чудотворця й покладання квітів до бюста Мазепи. Затим був невеличкий концерт від народного ансамблю «Родинонька», місцевої зіроньки – солодкоголосої Каріни Сологуб, дідуся-цимбаліста з Пирогово Мирослава Полійчука. Колись Іван Мазепа повернув землі, розділені між Річчю Посполитою, Московією та Османщиною, під гетьманську булаву, а це неабияке досягнення. Родове село видатного українського державного діяча багато чого розповідає про його нелегке політичне і духовне життя, а головне – в Мазепинцях відчувається гетьманське нескорене прагнення до Волі, до Незалежності! Тож приїздіть сюди, доторкніться серцем до землі славного, вірного сина України.

Надія Карпенко

► **Роздуми про свято**

Вогонь і попіл Дня Перемоги

9 травня завжди буде особливим і незабутнім для України і нашого народу днем. Тому що найбільше у Другій світовій війні з фашистською Німеччиною загинуло українців і білорусів. Так, ми тоді воювали у складі Радянського Союзу, бо так склалися історичні обставини. І хіба завинили в тому мої батьки, як і мільйони інших, які воювали тоді з нацистами за наше майбутнє? Саме для них 9 травня стало найочікуванішим і найсвітлішим святом – Днем Перемоги життя над смертю.

■ Моя мати воювала в Білорусі, в партизанському загоні, а батько захищав Україну, був поранений під час переправи через Дніпро, червоний від крові... Обое вони повернулися з війни інвалідами, обое відмовилися від інвалідської пенсії на користь держави. Вони заповідали братові й мені завжди шанувати День Перемоги як найвизначніше свято. І ми не маємо права не виконати заповіту батьків: 8 травня їдемо до них на могилу, молимося в храмі за них і всіх невідомих воїнів, які виборили нашу перемогу. А 9 травня беремо участь у міських заходах, присвячених ветеранам Другої світової війни. І з болем у душі бачимо, як щороку на вулицях міста все менше стає дідусів і бабусь з медаллями на грудях...

■ На мою думку, скасувати свято Дня Перемоги – це все одно, що відмовитися від участі нашого народу у Другій світовій війні. Вважаю, що це може свідчити лише про недалекоглядність і совдепівське мислення. Адже ті, хто виступають за скасування такого патріотичного свята, мотивують це тим, що його не вважають таким у країнах Європи. Але чому ми повинні брати приклад з Європи, а не навпаки? Адже це ми захистили Європу від фашистської навали!

■ Мої ровесники ще й досі пам'ятають, як у радянські часи наших людей принижували перед європейськими іноземцями. У столиці України для них відкривали найкращі готелі та ресторани, до яких нашим землякам вхід був заборонений. Навіть у часи тотального дефіциту для іноземців завжди були найкращі речі в найкращих крамницях, де вони могли їх придбати за валюту. Вважати іноземців особами вищого класу було тоді узаконеною нормою. Якщо нам і перепало щось із якісного імпортного взуття й одягу, то лише «з-під поли» у спекулянтів.

■ На щастя, ті часи давно в минулому. То чому ж тепер ми повинні забути свою національну гідність і сліпо схилитися перед думкою Європи? Врешті-решт потрібно нагадати про те, хто її захистив.

■ А щодо радянської символіки, то її слід було позбутися вже давно. Ось тут і не завадило би взяти приклад з Європи, принаймні з нашої найближчої сусідки – Польщі, а також з колишніх прибалтійських республік. Адже там, коли комуністичну партію оголосили злочинною, заборонили також і

її символіку. Так просто і мудро зробили в країнах, де не було ні голодомору, ні червоного терору. А в нас до нещодавня діяла КПРС, і її представників навіть обирали до Верховної Ради! Тому й не дивно, що в нас і досі точаться суперечки щодо скасування радянської символіки та декомунізації.

■ Нині мало хто знає, що в епоху Відродження п'ятикутну зірку вважали символом людини. Зокрема, так стверджував Леонардо да Вінчі. Але цей символ був спотворений злочинними діями радянської влади, представники якої катували свій народ. Тому п'ятикутна зірка й асоціюється не з гуманізмом, а з тиранією.

■ А те, що московити, колишні союзники у Другій світовій війні, які називали нас братами, нині віроломно напали на нас – не дивно. Таке було й раніше в історії України. Адже відомо, що, коли, приміром, під час повені чи пожежі вовки опиняються на безпечному острові разом з іншими тваринами, навіть вони тоді не нападають на них. Але ж чи означає це, що вовки – справді союзники і можна їх вважати братами? Чи можна вірити в те, що вони змінили своє вовче ество? Якщо вороги обіцяють мир, то лише для того, щоб напасти зненацька. Недарма ще Бісмарк влучно висловився: «Жодна угода з Росією не варта паперу, на якому вона написана».

■ Ось тому мені прикро, що кремлівські зрадники відзначають у себе День Перемоги, а ми – народ, котрий першим прийняв на себе найсильніший удар під час Другої світової війни, допускаємо можливість позбавити себе і ветеранів, яких залишається з кожним роком все менше, цього великого свята.

■ А ще мені хотілося б, щоб ми, коли переможемо всіх московських окупантів, відзначали і День пам'яті полеглих героїв, і День перемоги над ворогом. Цікаво почути думку читачів різного віку, яких мій матеріал не залишив байдужим.

Таїна Братченко

Патріотами стають з великої любові

Сім діб тривав козацький вишкільний табір, організований парафією Святих мучениць Віри, Надії і Любові (м. Біла Церква) Київської єпархії Православної церкви України, яка покликана, крім служіння Господу, активно сприяти відродженню української духовності, мови, культури, патріотичного виховання підростаючого покоління.

Проведення цього табору відбулося за значної фінансової допомоги управління з питань молоді та спорту Білоцерківської міської ради та в результаті міського конкурсу проектів у сфері роботи з дітьми та молоддю, розроблених інститутами громадянського суспільства, для реалізації яких надається фінансова підтримка у 2019 році.

Керували табором члени парафіяльної громади Валерій Пантюшенко, Наталія Пантюшенко та Дмитро Шадлун, котрі мають великий позитивний досвід проведення наметових вишкільних таборів патріотичного спрямування для дітей та молоді.

Три дні учасники табору вивчали туристські плавзасоби та вправлялися у веслуванні. А потім здійснили водний перехід довжиною 17 км до с. Коженики, де відпрацювали решту частини програми: навчалися ставити намети, розводити багаття та готувати їжу, знайомилися з елементами козацького одягу, козацькими оберегами та звичаями. Було також сходження на гору Солов'юха. А хто спромігся прокинутися о четвертій ранку, піднявся на гору Лиса зустрічати схід сонця.

Вечори присвячувалися бесідам з історичної тематики та патріотичні пісні. Як

з'ясувалося, з 22 прослуханих творів найбільш популярною виявилася пісня «Зродились ми великої години», тобто гімн українських націоналістів, котрий діти залюбки вивчили і співали.

Над табором весь час розвивався жовто-блакитний прапор, а на його території майоріли козацький малиновий та бойовий чорно-червоний стяги.

Переповнені позитивними емоціями, але з певним смутком, що вишкіл так швидко закінчився, його учасники повернулися до Білої Церкви, та вже зараз вони з нетерпінням чекають на нові подібні заходи.

Вл. інф.

Сам на сам зі «Смертю Франца Марка»

Можна за звичкою шукати щось знайомо предметне у полотнах абстракціоніста і, напруживши уяву, навіть знайти обриси якихось речей, людей, ландшафтів. Та це радше буде винятково ваша глядацька заслуга, бо ж автор, що творить абстракцію, керується ірраціональністю, зводячи в абсолют чисте враження, не затьмарене нічим зайвим. Лише кольори, фактура, плями, форми та їхнє хитросплетіння. Все це або сподобається, або не сподобається, запам'ятається або забудеться. Саме в цьому, як зазначив відомий білоцерківський митець ОЛЕКСАНДР ДМИТРЕНКО на відкритті своєї ювілейної виставки, і полягає суть спілкування з твором.

▲ Та перш ніж детальніше описати цей вернісаж, що 18 червня відбувся у стінах Білоцерківського краєзнавчого музею (директор – Людмила Діденко), трошки розповімо про власне винуватця дійства, художника-абстракціоніста, джазмена, голову Київської обласної організації Національної спілки художників України Олександра Федоровича Дмитренка. Народився він 6 червня 1959 року в Орджонікідзе (нині Владикавказ) у родині художника-педагога Федора Микитовича та провізора Наталії Миколаївни. Закінчив Південно-Осетинський державний університет як географ-викладач, потім – Одеський державний педагогічний інститут імені Ушинського, отримавши диплом по кафедрі живопису та спеціальність вчителя креслення і малювання. З 1982 року живе і працює у нашому місті. З 1985-го – голова спілки професійних художників Білої Церкви. А з 1996 р. – засновник і директор Білоцерківської академічної художньої школи. З 1995-го є членом Національної спілки художників України. 2004 року удостоєний літературно-мистецької премії ім. І.С. Нечуя-Левицького. Є неодноразовим учасником всеукраїнських та міжнародних мистецьких виставок.

▲ На виставці, приуроченій до свого 60-ліття, Олександр Федорович скромно вислухав привітання на свою адресу, щиросердно подякував міському музеєві за його багаторічну, кропітку і надважливу роботу та звернувся до присутніх у виставковій залі з кількома словами про мистецтво. Про українське мистецтво. Запевнив, що не варто вірити твердженням про те, що все авангардне й нестандартне – то зарубіжні віяння, адже все те зароджувалося на вітчизняних теренах. Художник наголосив, що українське мистецтво є одним із найпрогресивніших у Європі та світі. І хай через складну українську історію наші митці

творили в більшості випадків не завдяки умовам, а всупереч їм, серед них є безліч авторів, які започаткували цілі напрямки, котрі згодом стали всесвітньо відомими, популярними і модними. О. Дмитренко закликав вивчати і поважати українське мистецтво, котре, зокрема завдяки своєму новаторству, завжди буде одним із найцікавіших в історії світової образотворчості.

▲ Власне ж виставка білоцерківського митця, яку він скромно назвав абсолютною ординарною подією, складалася здебільшого з картин, виконаних в період 2013-2019 рр. Але також були представлені й більш ранні роботи, створені у вісімдесяти роки. Ті полотна утворювали справжнє розмаїття, як кольорове, так і емоційне. І кожен вбачав у тих мазках щось своє або ж просто бачив їх, як є, і тишився від того. За словами Олександра Дмитренка, лише одна з презентованих робіт і справді містила у собі щось предметне. То була «Смерть Франца Марка», німецького художника, що загинув на полях Першої світової війни. Але й вона все ж залишається абстрактним твором. Тож, щоб відповісти собі на просте запитання: «Чи подобається?», треба, за порадою автора, зостатися з картиною сам на сам.

Богдан Храбуст

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 260000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
МФО 300346
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.